

[Statsministeren.]

ciipielle ønsker om at opnå en administrativ adskillelse fra Holsten og om, at der bliver givet den sydslesvigske befolkning adgang til at udøve sin naturlige selvbestemmelsesret. Sydslesvigerne tog dog til efterretning, at disse to problemer ikke kommer til drøftelse under de forhandlinger i Kiel, der dengang var under forberedelse, og som nu er begyndt. Videre anførtes det i skrivelserne, at de dansksindede sydslesvigere med ikke ringe forventning havde taget det tilsagn til efterretning, som den britiske regering havde givet om at ville være medvirkende til, at der skabes rammer, indenfor hvilke det danske folkelige og kulturelle arbejde i Sydslesvig kan udfolde sig i tillid til dets uforstyrrede trivsel og sikkerhed ud i fremtiden, og sydslesvigerne erklærede sig rede til at medvirke til at finde en farbar vej og til at deltage i forhandlingerne om disse problemer.

Regionalkommissæren har derefter indbudt repræsentanter for den tyske landsregering i Kiel og for de dansksindede sydslesvigere til en drøftelse af disse spørgsmål. Det første møde fandt sted i Kiel den 29. marts under regionalkommissærens ledelse. For den slesvig-holstenske landsregering deltog ministerpræsident Lüdemann og ministre Dieckmann og Schenck, for de dansksindede sydslesvigere grosserer Cornelius Hansen og fhv. borgmester Hermann Clausen samt generalsekretær Thygesen.

Efter den britiske regionalkommissærs indbydelse overværedes mødet af oberstløjtnant Lunding.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til her i tinget at udtale den danske regerings taknemlighed for den aktive interesse, den britiske regering og de britiske myndigheder i Tyskland har vist for at medvirke til disse forhandlinger. Efter regeringens opfattelse vil det rigtigste nu være, at vi afventer resultatet af forhandlingerne, som vi følger med den allerstørste interesse og i det levende håb, at de må føre til en varig betryggelse af den dansksindede befolkningsdels rettigheder. Vi vil være opmærksomme på, om resultatet imødekommer sydslesvigerne berettigede ønsker, og vi vil følge udviklingen nøje for at se, om forhandlingerne fører til, at der varigt sikres sydslesvigerne sådanne borgerlige og demokratiske rettigheder, som tilkommer enhver borger i et frit land, herunder også retten til at dyrke sin egen nationale og folkelige kultur. Vi ønsker ikke, at besættelsestidens sorte skygge for al eftertid skal hvile over forholdet mellem dansk og tysk. Vi må fra

vor side føre den uundgåelige grænsekamp med blanke våben og på de store linier, der ikke blot vil tjene øjeblikkets interesser, men som også skal kunne holde ud i fremtiden. Vi håber oprigtigt, at der må blive basis for et godt naboforhold mellem Danmark og et demokratisk Tyskland. Det vil i høj grad tjene denne udvikling, hvis man fra tysk side viser villighed til at behandle de dansksindede sydslesvigere således, at deres folkelige stilling sikres, og at der skabes grundlag for en nabovenlig udvikling både i Sydslesvig og i det dansk-tyske forhold.

Da denne regering i fjor for første gang skulle tage stilling til bevillingen til det kulturelle arbejde i Sydslesvig, fandt der en betydelig forhøjelse sted. Der blev ikke tale om alt, hvad kulturudvalget havde på sin ønskeseddel, fordi materialesituationen dengang var overordentlig vanskelig og den økonomiske situation særdeles anspændt; men intet væsentligt blev skåret ned.

I år har vi — det skete for et par uger siden — forhøjet beløbet med over 1 mill. kr. Kulturudvalget fik overhovedet alt, hvad det havde på sit budgetforslag, når lige bortses fra, at udgiften til et projekteret nybyggeri blev fordelt på to år.

Yderligere har vi nu overfor Sydslesvigs Skoleforenings repræsentanter givet til kende, at vi er rede til at tage de økonomiske konsekvenser af omdannelsen af de dansksprogede kommunale skoler i Flensborg til privatskoler.

Jeg nævner endelig, at der på adskillige andre områder har været tale dels om nye, dels om forhøjede tilskud, f. eks. har der været stærk stigning i udgiften til sundheds-tjenesten i Sydslesvig.

Det må stå klart for enhver, at vor tale om god vilje til at støtte det kulturelle arbejde ikke er tom, men virkelig underbygget af realiteter.

Med hensyn til flygtningespørgsmålet vil de ærede medlemmer være bekendt med de talrige henvendelser, den danske regering har foretaget i denne sag til de britiske og andre allierede myndigheder. Flygtningespørgsmålet i Vesttyskland har i de næsten tre år, der er forløbet, siden folketinget vedtog sin beslutning af 9. juli 1946, antaget en stadig alvorligere karakter både i Vesttyskland som helhed og i Sydslesvig. Flygtningestrømmen østfra er ikke ophørt, og flygtningebyrden er blevet tungere. Den tid, der er gået, har understreget folketingsbeslutningens ord om de farer, som anbringelsen af store mængder hjemstavns-